

обърнати къмъ небето, и гледатъ съ испъклили очи... Милица се потърси отъ тая гледка, страшна и отласкателна, и испита новъ трепетъ отъ парливо, сладко и неодолимо любопитство.

Отъ огняната Вайсова воденица се зафаща наводненото прѣдградие. Милица търсеше съ погледъ да лъсне вода изъ улицитѣ; тя напраздно търсеше езерото и понататъкъ, когато колата бѣхъ въ самия Югъ-Бунаръ. Имаше прѣсни слѣди отъ вода само, мѣтни вирчини, които се утичахъ, гладка нова тиня, оставена на двѣтѣ страни на шосето отъ истеклия порой; видяхъ се кѣщици съ основи злѣ подгизнали, дори до прозорцитѣ, и по-високо, и на праговетѣ застанали съ исплашени и оглушѣли лица сиромаси хора.

Милица прѣвъ пѣтъ идеше въ Югъ-Бунаръ.

Тя съ удивление гледаше на около си. Това ново прѣдградие, това скорошно заселение, носеше печатъ на прибързаностъ и прѣсиленостъ на създаването си. Кѣщи малки, ниски, сковани отъ клечки, квартали теглени по планъ — пусти, улици сѣчени право — непроходни. Плодъ на една безчеловѣчна спекула — Югъ-Бунаръ изникна въ кѣсо врѣме, като гѣби срѣдъ оная блатиста почва. Хиледитѣ бѣдни и еврейски семейства изгонени изъ центра на столицата, въ разгара на обновлението ѝ, бидохъ фърлени тука, съ колибитѣ си, съ дрипитѣ си, съ вонитѣ си, осждени на плѣсеняване и епидемически болести отъ мокротата на земята и отъ миазмитѣ на въздуха, тлѣтворний облакъ на които западний вѣтъръ постоянно навѣва, като невидима зараза, надъ столицата. София побърза да има своятъ Ghetto.
